

इदमेवपक्षद्वयमाह त्याज्यमिति एकेमुख्याः मनोषिणो मनोनिग्रहसमर्थाः परमात्मनि उत्पन्नविविदिषाणां पुरुषाणां दोषवत्प्रागादयो यथा त्याज्यास्तद्वत्कर्म त्याज्यमिति प्राहुः अपरे तु विविदिषार्थिना यज्ञादिकं न त्याज्यमिति वा प्राहु रित्यनुवर्तते तथा च द्विविधाः श्रुतय उपलभ्यन्ते न कर्मणान् प्रजयाधनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतंसमा इत्याद्याः अविद्वद्विषयमेवैतत्पक्षद्वयं विदुषां तु कर्मसु प्रवृत्तिकारणस्याज्ञानस्य नष्टत्वात् स्वतः सिद्ध एव त्याग इति न तान्प्रतिकर्मविधिर्वा तत्यागविधिर्वा प्रवर्तते यथोक्तं न कर्माणित्यज्येद्योगी कर्मभिस्त्यज्यते ह्यसाविति ॥ ३ ॥ निश्चयमिति तत्र कर्मणां त्यागाच्या गविषये विप्रतिपत्तौ सत्यां प्रथमोपात्ते त्यागे विषये मेमद्वचना निश्चयं शृणु ह्यस्मात् हे पुरुष व्याघ्र त्यागः त्रिविधः सात्त्विकराजसतामसभेदेन त्रिप्रकारः परिकीर्तितः शास्त्रे दृढवैराग्यपूर्वकः कर्मसंन्यासः सात्त्विकः आयासभयात् त्यागो राजसः मौढ्यात् त्यागस्तामस इति तस्माद्ब्रह्मनत्वाच्यागो निश्चयेन विचारणीय इत्यर्थः ॥ ४ ॥ सूचीकटाहन्यायेन त्यागस्वरूपकथनात् प्राक्परमतम त्यागपक्षं उपन्यस्यति यज्ञेति यज्ञादिकं कर्म न त्याज्यं किंतु कार्यमेव विष्टिगृहीतेनेव पुंसां अवश्यमनुष्ठेयमेव तत् अकरणे प्रत्यवायश्रवणात् चकारो हेत्वर्थः यस्माद्यज्ञोदानंतपश्चैव मनीषिणां निष्कामानां दंभादिरहितानां पावनानि चित्तशोधकानि तथा च श्रुतिः त्रयोधर्मस्कंधायज्ञोध्ययनं दानमिति प्रथमस्तप एव द्वितीयो ब्रह्मचर्याचार्यकुलवासी तृतीयः सर्व एते पुण्यलोका भवंतीति यज्ञादीनां गृहस्थधर्माणां तपसो वनस्थधर्मस्याचार्यकुलवासस्य ब्रह्मचारिध

त्याज्यं दोषवदित्येके कर्मप्राहुर्मनीषिणः ॥ यज्ञदानतपः कर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥ ३ ॥ निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम ॥ त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधः सं प्रकीर्तितः ॥ ४ ॥ यज्ञदानतपः कर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ॥ यज्ञोदानंतपश्चैव पावनानि मनीषिणां ॥ ५ ॥ एतान्यपि तु कर्माणि संगंत्य त्वाफलानि च ॥ कर्तव्या नीतिमेव पार्थ निश्चितं मतमुत्तमं ॥ ६ ॥ नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ॥ मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ ७ ॥ दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेश भयात्त्यजेत् ॥ सकृत्पाराजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥ ८ ॥

र्मस्य च पावनत्वं दर्शयति अत्रापि यज्ञदानशब्देन गृहस्थधर्माज्ञेयाः तप इति वानप्रस्थधर्माः परिशेषात् कर्मेति ब्रह्मचारिधर्माश्च ज्ञेयाः ॥ ५ ॥ एवमत्यागपक्षमुक्त्वा औत्सुक्यात् प्रथमं स्वाभिमतं त्यागा त्यागसमुच्चयप क्षं दर्शयति एतानीति तु शब्दः पूर्वोपन्यस्तात्पक्षाद्वैलक्षण्यं दर्शयति अपिशब्द एव शब्दार्थः एतान्येव कर्माणि यज्ञदानतपांसि संगंत्य त्वा अहमेतेषां कर्ता मया वश्यमेतानि कर्तव्यानीत्यभिमानं वयोवर्णाद्यध्यास निमित्तं त्यक्त्वा एतैः कृतैरहं स्वर्गं वा चित्तशुद्धिं वा ज्ञानं वा प्राप्स्यामीति फलानि च त्यक्त्वा चकारादेशा मकरणे मम प्रत्यवायो भविष्यतीत्येतमप्यभिसंधित्यक्त्वा ब्रह्मनिष्ठेनेवासंगस्वभावेन पुरुषेण कर्तव्यानि इति एवं प्र कारं मे ममतं उत्तमं पूर्वमतात् श्रेष्ठं तत्र हि कर्तृत्वाभिमानरूपेण संगेन प्रत्यवायोत्पादभयाच्च कर्मानुष्ठानं विहितं अत्र तु तदभावादसंगत्वाद्यंशेन कर्मणां त्यागः स्वरूपेणा त्याग इति भेदः ॥ ६ ॥ प्राक्प्रतिज्ञातं त्यागत्रै वि ध्यमाह नियतस्येति तु शब्दः पूर्वोक्तपक्षद्वयवैलक्षण्यार्थः यस्मादधिकृतस्य मुमुक्षोर्नियतस्यावश्यानुष्ठेयस्य कर्मणः संन्यासः स्वरूपेणा त्यागो नोपपद्यते न युज्यते अज्ञस्य शुल्भ्यपेक्षत्वात् एवं सतियो मोहादज्ञाना त्तस्य नियतस्य कर्मणः परित्यागः सतामसः परिकीर्तितः आवश्यकं च त्यज्यते चेति विप्रतिषेधात् ॥ ७ ॥ एवं तामसं त्यागमुक्त्वा राजसं त्यागमाह दुःखमिति यः दुःखरूपमेवेदं कर्मेति मत्वा कायक्लेशभयात् त्यज्येत् स पुमान् तस्मादेव हेतोः राजसं रजोगुणनिर्वृत्तं त्यागं कृत्वा त्यागफलं चित्तशुद्धिद्वारामोक्षं नैवलभेत् लभेत् ॥ ८ ॥